

navnlig fordi de smaa Præmier nødvendigvis maa opkræves for langt kortere Tidsrum end de større, helst ugevis, da de forsikrede ikke vilde kunne yde større Beløb paa en Gang. I Tyskland har man søgt at komme over denne Vanskelighed ved Indførelse af særlige Forsikringsmærker, der af den forsikrede paaklæbes i Løbet af et vist Tidsrum en Karton, der derefter indsendes til vedkommende Kontor. Denne Fremgangsmaade har imidlertid ikke løst alle Vanskelighederne, idet navnlig den kostbare og yderst besværlige Kontrol med Salget af saadanne Mærker bliver tilbage. Derimod har i Aar „die schweizerische Lebensversicherung- und Rentenanstalt“ oprettet en Folkeforsikring, med Hensyn til hvilken der er truffet den Overenskomst med Regeringen, at Statens Postfrimærker maa benyttes til Indbetaling af Præmier. Den forsikrede erholder hvert Kvartal tilstillet en Karton med Plads til Paaklæbning af et vist Antal Postfrimærker; i Løbet af Kvartalet løber han disse, paaklæber dem og indsender derefter den udfyldte Karton til Bestyrelsen. Denne faar derefter af Postvæsenet tilbagebetalt Mærkernes Paalydende imod en vis Godtgørelse. Det synes, som om man paa denne Maade virkelig er kommen over et Par af de største Vanskeligheder: Opkrævingen af Præmierne i smaa Beløb og Kontrollen dermed uden uforholdsmæssige Udgifter, og det er vort Haab, at den høje Regering ogsaa her i Landet over for det store Formaal, der tilsigtes, vil kunne indgaa paa en lignende Overenskomst med Hensyn til Postfrimærkers Benyttelse i alt Fald for Landdistrikternes Vedkommende. En anden Vanskelighed, der har frembudt sig for de smaa Forsikringer, har været de besværlige og kostbare Lægeundersøgelser, ogsaa dette mener man at kunne komme over ved aldeles at undlade Lægeundersøgelsen, men derimod f. Eks. nøjes med en Erklæring af den forsikringsøgende om, at han ikke lider af nogen Sygdom, der vil kunne forforte hans Liv, og maa denne Erklæring attesteres af en paalidelig Mand. Den Risiko, der fremkommer ved at undlade at fordrø Lægeundersøgelse, kan tillige ophæves derved, at den forsikrede, hvis han dør inden for en vis Tidsgrense, kun faar en mindre Del udbetalt, hvis Døden er foranlediget af en kronisk Sygdom, hvortil han i Forsikringsøjeblikket kan have haft Spiren. Dør han derimod af en akut Sygdom eller ved et Ulykkestilfælde, faar han hele Forsikringssummen udbetalt, selv om Døden indtræffer umiddelbart efter Forsikringens Tegning.

Folkeforsikringen bør dertil være saa simpel og let overfuelig som mulig, og den bør derfor kun omfatte to Arter Forsikringer, den saakaldte alternative Forsikring med Udbetaling i levende Live ved det 50., 55. eller 60. Aar eller ved Døden og Forsikring med ophørende Præmier ved de nævnte Aaremaal.

Tilbagekøb af Policer eller Aaan paa disse maa ikke finde Sted for ikke at friste til Afbrydelse i Utide, den yderste Langmodighed maa udvises over for svigtende Evne til at vedligeholde den en Gang tegnede Forsikring og til fornøjet Indtrædelse, og brikter al Udsigt dertil, maa Bederlaget for de allerede betalte Præmier gives i en præmiefri Police af samme Art som den tegnede og efter en overfuelig Label, der netop over for de to nævnte Forsikringsarter bliver saa simpel, at enhver selv kan se, hvad der tilkommer ham.

Vi have allerede tidligere fremhævet, at det Maal, der bør kunne naas for en Folkeforsikring, maa være, at de mindre heldig stillede Samfundsmedlemmer, som der tages Sigte paa, Husmænd og Arbejdere, bør kunne stilles i Udsigt at kunne faa den fulde Forsikringssum, som svarer til de af dem indbetalte Præmier. Det bliver ikke mere, end de bedre stillede opnaa som Bederlag for deres større Præmier, thi Bidragene, disse skulle svare til Administrations- og Reserverfond, opvejes omtrentlig af den Forhøjelse, Præmierne faa ved den største Dødelighed, der maa lægges til Grund for Husmænd og Arbejdere. Af de Undersøgelser om Dødeligheden her i Landet, som maa kunne benyttes for at finde en passende Dødelighedstable for en Folkeforsikring, er der dels de, der ere foretagne af statistisk Bureau for samtlige Samfundsklasser, dels Undersøgelser af Læge Sørensen for de forskellige Samfundslag i København og Købstæderne, og endelig af Professor Westergaard og Kontorchef Rubin for de forskellige Klasser af Landbefolkningen paa Jyn. Da København har den største Dødelighed, maa man, naar man vil have en fælles Dødelighedstable, holde sig til de københavnske Forhold. Spørgsmaalet vil da blive, om man her skal holde sig til den almindelige Dødelighed for København, eller om man skal tage den, som gælder for de lavere Samfundslag, men her er der vistnok Grund til at tro, at man i hvert Tilfælde, naar man tager Forbehold med Hensyn til visse sundhedsfarlige Grhyber, kan bygge paa den almindelige Dødelighed i København, idet man maa erindre, at i denne er ogsaa Hospitalsdødeligheden medtagen. Man maa tage i Betragtning, at det gennemgaaende vil være den bedre Del af Husmands- og Arbejderbefolkningen, man faar at gøre med, og at man, hvorledes man end ordner Betingelserne for Ud-